

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s.29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 5 kwietnia 2019 r. — DenizBank AG/Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-287/19)

(2019/C 246/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: DenizBank AG

Druga strona postępowania: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 52 pkt 6 lit. a) w związku z art. 54 ust. 1 dyrektywy 2015/2366/UE (¹) (dyrektywy w sprawie usług płatniczych), zgodnie z którym uznaje się, że użytkownik usług płatniczych wyraził zgodę na proponowane zmiany warunków, jeżeli przed proponowanym dniem ich wejścia w życie nie zgłosi dostawcy usług płatniczych sprzeciwu wobec takich zmian, należy interpretować w ten sposób, że fikcja zgody może zostać uzgodniona również z konsumentem bez żadnych ograniczeń w odniesieniu do wszelkich możliwych warunków umowy?
- 2) a) Czy art. 4 pkt 14 dyrektywy w sprawie usług płatniczych należy interpretować w ten sposób, że funkcja NFC spersonalizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej, przeznaczonej do dokonywania płatności niskokwotowych w ciężar powiązanego rachunku klienta, jest instrumentem płatniczym?
b) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a):

Czy art. 63 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczący odstępstw w odniesieniu do płatności niskokwotowych i pieniądza elektronicznego należy interpretować w ten sposób, że zbliżeniową płatność niskokwotową z wykorzystaniem funkcji NFC spersonalizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej należy uznać za anonimowe używanie instrumentu płatniczego w rozumieniu tego przepisu?

- 3) Czy art. 63 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie usług płatniczych należy interpretować w ten sposób, że dostawca usług płatniczych może powoływać się na to odstępstwo tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że instrument płatniczy zgodnie z aktualnym stanem techniki nie może zostać zablokowany lub że nie można zapobiec jego dalszemu używaniu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. 2015, L 337, s. 35).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 9 kwietnia 2019 r. — SO/TP i in.

(Sprawa C-291/19)

(2019/C 246/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: SO

Strona przeciwna: TP i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mechanizm współpracy i weryfikacji (MWiW), ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., należy uznawać za akt przyjęty przez instytucję Unii Europejskiej w rozumieniu art. 267 TFUE, który może być przedmiotem wykładni dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?
- 2) Czy wymogi sformułowane w sprawozdaniach sporządzanych w ramach tego mechanizmu są dla Rumunii wiążące, w szczególności (ale nie tylko) w odniesieniu do konieczności przeprowadzenia zmian legislacyjnych zgodnie z wnioskami MWiW, zaleceniami Komisji Weneckiej i Grupy Państw Przeciwko Korupcji Rady Europy?
- 3) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ciążący na Rumunii obowiązek przestrzegania wymogów ustanowionych w sprawozdaniach sporządzanych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE (¹) z dnia 13 grudnia 2006 r., mieści się w zakresie obowiązku przestrzegania przez państwo członkowskie zasad państwa prawa?